

JERNEJ POPOTNIK:

Jadrnice v solncu.

tek, jadrnice... Koliko jadrnic!»

Jadrnice, da, Darinka! Tvoja ročica, drobna in gladka, mokra od morske vode, se lesketa pred me-
noj v solncu kakor svetla, ob morju prhutajoč galeb,
ki razpenja peruti, da poleti v daljavo. Vidim jadr-
nice, vidim galebe, nad razpetimi jadrni krožeče. Do
bele skale, kjer ležim, proti solncu obrnjen, zvené
z naraščajočimi in padajočimi valovi vred daljni
vriski in pesmi ribičev ter mornarjev. Val ob valu
— plamen ob plamenu, kamorkoli mi seže pogled. Na teh valih jadr-
nica ob jadrnici — razpete bele peruti ob perutih. Galeb ob galebu.
Vrisk ob vrisku. Pesem ob pesmi. Zlata solnčna bleščoba — v njej
sijoče morje, skalnati hribi, sivi otoki. Tam kipi iz pozlačenih valov
Brač, še dalje v zgoščeni svetlobi se utrinja pod solncem Vis. Tvoja
ročica, Darinka, se sveti pred mojimi očmi in ne ve, kam. Galeb, ob
morju prhutajoč, ne ve, kam bi poletel, omamljen od solnca si želi
k solncu še bliže, a se ne dvigne, kroži veselo vriščeč nad enim in
istim mestom.

»Atek, jadrnice gredo, k nama gredo... koliko jadrnic!»

Z dlanmi si plosnila, Darinka, oči se ti smeje in v obrazek, napet
kakor jabolko, se ti je vdolbilo dvoje migljajočih jamic.

Veter, Darinka, se poigrava s tvojimi kodrčki. Veter sredi morja
— na jug, sever, vzhod in zahod hiteče jadrnice.

V vetru jadra bela.

V vetru jadra nagnjena.

Morje mrgoleče, kakor z biseri posuto.

Morje kipeče, proti solncu pljuskajoče.

Morje šumeče, ob pečine čofotajoče, z belimi penami na bregove
škropeče.

Morje, morje!

To, Darinka, je naše morje, to je Adrija, naša Adrija!

Adrija svetla, z jadrnicami posuta, Adrija v solncu!

Tvoje oči, Darinka, tvoja lica, tvoji kodrčki — en sam smehljaj,
en sam poljub, en sam presrčen pozdrav!

Solnce, solnček!

Kam iztezaš ročico, Darinka? Okopala si se v morju in zdaj
plezaš po skali navzgor proti meni, na iztegnjenih laktech ti vztrepes-
tavajo solnčni žarki, z lakti ti skačejo na ramena, na tilnik.

Solnček!

Dopolzela si do mene, na vrh skale. Kakor bela, gladka riba. Tvoja glavica se je nagnila k mojemu obrazu, uvojci las ob sencih z morsko soljo posrebreni, ročica božajoča, ustna drhteča.

»Atek, kadar sije na jadrnice solnce, takrat so najlepše ... s takimi se bom vozila, ko postanem velika ...«

Morje, sijajno, v tisočerihi barvah vzžarevajoče!

Galebi, galebi urni nad morjem — kam?

Ti se smehljaš ob meni, Darinka, in moje srce je kakor vriska-joče morje.

Na jug, sever, vzhod in zahod hité jadrnice.

Jadrnice na Adrijali!

Pod napetimi jadri ti, Darinka, z belim slamnikom na glavi, v vijoličastem plašču z vihrajočimi rdečimi trakovi, smehljajoča in srečna sredi morja ...

Jadrnice v solncu — — —

FRAN ERJAVEC:

Kitajske narodne pripovedke.

I.

SETEV SOVRAŠTVA IN ŽETEV NESREČE.

ekoč sta živela dva brata, ki sta prebivala pod skupno streho. Starejši je le prerad poslušal svojo ženo, zato je prišel kmalu navzkriž z bratom. Prišlo je poletje in čas setve visokega prosa. Mlajši ni imel semena, zato prosi starejšega, naj mu ga posodi. Brat res veli svoji ženi, naj mu ga da. Ta vzame seme, ga nasuje v velik lonec in prekuha, potem ga pa izroči svaku. Mlajši brat ni vedel o vsem tem ničesar, zato gre in ga poseje na svoji njivi. Ker je bilo pa seme prekuhan, ni vzkalilo, samo eno zrno se ni skuhalo, zato je zrastle ena sama bilka. Mlajši brat je bil pa priden in delaven, zato ji je zalival in jo negoval ves dan. Bilka zraste velika kot drevo, lat se pa razpne kot baldahin, da je obsenčevala pol oralna zemlje. Jeseni je dozorel. Tedaj vzame mlajši sekiro in odseka lat. Komaj pa pade lat na zemljo, prifrči z velikim šumom silna ptica, prime s kljunom lat in odleti z njim. Mlajši brat teče za ptico prav do morske obale.